

תת"ע 8815/01/20 - מדינת ישראל נגד אלעאי כהן

בית משפט השלום לתעבורה בצפת

תת"ע 8815-01-20 מדינת ישראל נ' אלעאי כהן
תיק חיצוני: 13118512873

בפני	כבוד השופטת ג'ידא עספור שאהין
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	אלעאי כהן

החלטה

1. לפני בקשה לביטול גזר דין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 16.03.2021, בהעדר התייצבות לדיון ההקראה אשר נקבע בעניינו.
2. ביום 16.03.21 חרף זימונו כדין, לא התייצב המבקש לדיון. בהעדרו, הורשע המבקש בעבירה אשר יוחסה לו בכתב האישום, לפיו ביום 13.01.2019 נהג הנאשם ברכב אשר נבדק ע"י בוחן תנועה ונמצא כי איננו תקין ובשל כך נאסר השימוש ברכב לפי תקנה 308(א), בניגוד לתקנה 306 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.
3. בגזר הדין הושת על המבקש קנס בסך של 2,500 ₪.
4. לטענת המבקש, לא התייצב לדיון משום שמספר ימים קודם הרגיש כאבים בכל הגוף, וביום הדיון מצבו לא אפשר לו להתייצב לדיון. כן, הוא טען כי הוא מתפרנס מקצבת נכות ומצבו הנפשי והכלכלי קשה במיוחד אחר תקופת הקורונה. את הבקשה הוא תמך באישור מחלה מיום 17.03.2021.
5. המשיבה מתנגדת לבקשה וב"כ טען כי המבקש נשפט בהעדרו כדין. המבקש לא תמך את בקשתו בתצהיר ולא ביקש לדחות את מועד הדיון מבעוד מועד, וכן הוא לא טען לעיוות דין.

דין

6. סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") קובע:

"נאשם שהוזמן לדין ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו".

סעיף 130 (ח) לחסד"פקובע כי בית המשפט רשאי על פי בקשת הנדון לבטל את הכרעת הדין וגזר הדין "....אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין....".

יודגש, כי מדובר בשני יסודות חלופיים ודי בהתקיימות אחד מהם כדי לבטל את פסק הדין - רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ז נז (6) וראה גם רע"פ 8333/09 פיראס חביבי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (25.10.09).

סיבת אי התייצבות המבקש לדין

7. עפ"י הבקשה, הסיבה לאי התייצבות המבקש לדין הינה כי באותה העת לא הרגיש טוב, כאשר מספר ימים קודם לכן אף הרגיש חולשה בכל הגוף.

8. ברע"פ 2282/07 דניאל דגן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) (14.03.2007), בית המשפט העליון קבע, ביחס להיעדרות נאשם ממשפטו עקב מחלה: "לעניין הבקשה לביטול פסק-הדין, צדק בית-המשפט לתעבורה בכך שדחה את הבקשה. פסק הדין ניתן שלא בנוכחות המבקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982. העובדה כי המבקש לא הגיע לדין ולא הודיע על כך לבית-המשפט עקב מחלתו, אינה כשלעצמה מצדיקה את ביטול פסק הדין."

9. המבקש על אף שהרגיש לא טוב כמה ימים לפני הדין, כטענתו בבקשה, הוא לא טרח להגיש לבית המשפט קודם לדין בקשה הנתמכת בתעודת מחלה התקפה לדין, באופן אשר היה מאפשר דחייתו של הדין ואי הטרחת בית המשפט וב"כ התביעה לשווא.

בעל דין שאינו מתייצב לדין על דעתו הוא, מסתכן בכך שיוכרע ויגזר דינו בהיעדרו. משכך, אין למבקש על מי להלין אלא על עצמו, כאשר בנסיבות לא מצאתי מקום להחזיר את הגלגל לאחור.

עיוות דין

10. המבקש לא העלה כל טענה עובדתית לביסוס עיוות דין, וכן לא הגיש תצהיר מטעמו.

11. גם בהקשר העונש, אינני סבורה כי נגרם למבקש "עיוות דין". ענישה הכוללת קנס בסך 1,000 ₪ אינה ענישה החורגת ממתחם הסבירות ביחס לעבירה בה הורשע המבקש.

12. לפיכך ובמכלול הנסיבות, לא מצאתי כי נתקיימו התנאים לביטול פסק הדין ובכלל זה לא מצאתי כי ייגרם למבקש, אשר זומן כדין, עיוות דין באי ביטול פסק הדין.

13. לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית ופסק הדין יותר על כנו.

זכות ערעור כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, ט"ז סיוון תשפ"א, 27 מאי 2021, בהעדר הצדדים.